

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Brasil, país en auge

Brasil fou descobert en una expedició portuguesa a principis del segle XVI i pel Tractat de Tordesillas quedà sota la denominació del país veí. Independitzat el 7 de setembre de 1822, és avui un dels països més atractius d'Amèrica Llatina, seu aquest cap de setmana dels actes principals de la Jornada Mundial de la Joventut.

És una societat multiètnica, amb descendents d'europèus, indígenes i africans, que compta amb 192 milions d'habitants, el cinquè país més poblat del món. La població es concentra a la costa, recordant que més d'un terç del seu territori és selva amazònica.

La seva economia és la major de la regió, havent experimentat en els darrers anys un ràpid creixement

econòmic que li ha valgut un reconeixement internacional. No endebades, a més de la JMJ, és la propera seu del Campionat Mundial de Futbol i dels Jocs Olímpics.

Una societat dinàmica, vitalista i en auge, que necessita també renovar la seva fe en Crist. Simbolitza un dels reptes més grans de l'Església catòlica, el de conservar i revitalitzar la seva presència —fonamental en la història— a l'Amèrica Llatina, davant l'avanç protestant i la secularització. Per una banda, Brasil és el país amb més catòlics del món, que representen el 64% de la seva població; els protestants són més del 22%. L'ocasió actual d'un Papa provinent de la regió és un motiu d'esperança.

Diumenge XVII de durant l'any | Cicle C

Lectura del llibre del Gènesi (18,20-32)

En aquells dies, el Senyor digué: «Quin clam tan fort a Sodoma i a Gomorra! Que n'és de greu el seu pecat! Hi baixaré a veure si tota la ciutat es comporta com ho denota aquest clam que m'arriba. Si no és tota la ciutat, vull saber-ho.» Els dos homes que acompanyaven el Senyor se n'anaren en direcció a Sodoma, però Abraham es quedà encara davant el Senyor. Llavors Abraham s'acostà i digué: «De debò que fareu desaparèixer tant el just com el culpable? Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos. Els faríeu desaparèixer? No perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria? [...]

Salm responsorial (Salm 137)

Senyor, sempre que us invocava m'heu escoltat.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (2,12-14)

Germans, pel baptisme fóreu sepultats amb Crist, i amb ell també vau ressuscitar, perquè heu cregut en el poder de Déu que el va ressuscitar d'entre els morts. Vosaltres éreu morts per les vostres culpes i perquè vivíeu com incircumcisos, però Déu us donà la vida juntament amb el Crist, després de perdonar-vos generosament totes les culpes i de cancel·lar el compte desfavorable on constava el nostre deute amb les pres-

cripcions de la Llei; Déu retirà aquest document i el clavà a la creu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (11,1-13)

Un dia Jesús pregava en un indret. Quan hagué acabat, un dels deixebles li demanà: «Senyor, ensenyen-nos una pregària com la que Joan ensenyà als seus deixebles.» Jesús els digué: «Quan pregueu, digueu: Pare, que sigui honorat el vostre nom, que vingui el vostre Regne, doneu-nos cada dia el nostre pa, i perdoneu-nos els pecats, que nosaltres mateixos també perdonem tots els qui ens han ofès, i no permeteu que caiguem en la temptació.»

Després els deia: «Si algú té un amic, i aquest el va a trobar a mitja nit i li diu: Amic, deixa'm tres pans, que acaba d'arribar de viatge un amic meu i no tinc res per donar-li, ¿qui de vosaltres li respondria de dins estant: No m'amoïnis; la porta ja és tancada i jo i els meus fills ja som al llit, no em puc aixecar per donar-te'ls? Us asseguro que, si no us aixecàveu per fer un favor a l'amic, la mateixa impertinència us obligaria a aixecar-vos per donar-li tots els pans que necessita. I jo us dic: demaneu, i Déu us donarà, cerqueu, i trobareu, truqueu, i Déu us obrirà, perquè tothom qui demana obté, tothom qui cerca troba, a tothom qui truca, li obren.

2

full

Abraham i Crist | Mn. Marc Majà i Guiu

La primera lectura d'avui ens mostra com Abraham prega Déu a favor de la ciutat de Sodoma: «Suposem que a la ciutat hi hagués cinquanta justos, ¿els faríeu desaparèixer?, ¿no perdonaríeu la població per amor dels cinquanta justos que hi hauria?» L'oració d'Abraham fa de pont entre els habitants de la ciutat de Sodoma, malauradament marcada pel pecat, i Déu, a qui arriba el clam de la seva maldat.

Com n'és, d'important, la tasca d'Abraham! Ell és qui aixeca la veu per recordar que, fins i tot enmig del mal de Sodoma, potser hi ha també una petita presència del bé. Abraham confia que, malgrat tot, hi haurà a Sodoma cinquanta, quaranta-cinc, quaranta, trenta, vint, deu... justos. I, per ells, prega a Déu que s'apiadi de tota la ciutat.

La intercessió que Abraham fa davant Déu trobarà la seva resposta i compliment definitiu en Jesús. Ell és Déu mateix, que es fa u amb la humanitat pecadora, per salvar-la. Per això, en l'evangeli d'aquest diumenge, Jesús anima els seus seguidors a pregar el Pare amb una confiança total i, en particular, a demanar l'Esperit Sant.

Demaneu l'Esperit Sant vol dir pregar per la pròpia conversió, és a dir, que sigui l'Esperit de Déu el qui ompli i guï la vida del qui prega. Demaneu l'Esperit Sant vol dir pregar per tota la humanitat, és a dir, que l'Esperit Creador ompli l'univers i restauri en la criatura humana la imatge de Déu ferida pel pecat. Demaneu l'Esperit Sant vol dir posar tota la nostra esperança en Crist i, partint d'això, fer-nos intercessors, com Abraham, de la humanitat sencera.

Lumen fidei | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Ja podem tenir a les nostres mans la primera encíclica del sant pare Francesc, que té per títol *Lumen fidei*. Dins l'Any de la Fe, hem rebut aquest regal per a continuar en l'aprofundiment de la nostra fe. L'Any de la Fe fou convocat per Benet XVI i aquest, que va escriure una encíclica sobre la caritat, *Deus Caritas est*, i una altra sobre l'esperança, *Spe salvi*, ens en «devia» una sobre la fe. En aquest any l'esperàvem. La seva renúncia no ho va fer possible, però en la continuïtat de la fe i del servei petrí en l'Església, com ens diu el mateix papa Francesc: «Benet XVI ja havia completat pràcticament una primera redacció d'aquesta Carta encíclica sobre la fe. Li ho agraeixo de tot cor i, en la fraternitat de Crist, assumeixo el seu preciós treball, afegint al text algunes aportacions» (7). Amb goig i amb agraïment acollim nosaltres aquest fruit de comunió i de germanor entre el papa Francesc i Benet XVI.

El tema de la fe cristiana és enfocat en aquesta encíclica de Francesc des de la perspectiva de la veritat, de la relació entre fe i veritat, entre fe i llum. «Qui creu, hi veu; hi veu amb una llum que il·lumina tot el trajecte de l'home, perquè arriba a nosaltres des de Crist ressuscitat, estel del matí que mai no es pon» (1). I aquest tema és de gran utilitat. Els pastors de l'Església hem d'estar sempre ben atents a les necessitats de la humanitat en relació amb la seva dignitat humana. I en cada tombant de la història hem de ser capaços d'aportar la llum de la fe en les

qüestions més importants. Així ho han fet i ho fan els bisbes de Roma en la seva missió de pastors de l'Església universal.

«L'home té necessitat de coneixement, té necessitat de veritat, perquè sense aquesta no pot subsistir, no pot anar endavant» (24). «Recuperar la connexió de la fe amb la veritat és avui encara més necessari, precisament per la crisi de veritat en què ens trobem... La veritat gran, la veritat que explica la vida personal i social en el seu conjunt, és vista com a sospitosa... Sols resta un relativisme en què la qüestió de la veritat completa, que és en el fons la qüestió de Déu, ja no interessa... La pregunta per la veritat és una qüestió de memòria, de memòria profunda, ja que s'adreça a quelcom que ens precedeix i, d'aquesta manera, pot aconseguir unir-nos més enllà del nostre "jo" petit i limitat. És la pregunta sobre l'origen de tot, a la llum del qual es pot veure la meta i, amb això, també el sentit de camí comú» (25).

Lumen fidei s'endinsa en aquesta recerca del fonament de la veritat de l'Amor. En la mateixa història de la salvació podem descobrir-hi la grandesa de la fe que il·lumina la vida del qui s'obre a l'acció de l'amor de Déu, manifestat plenament en Crist. La fe és llum de part de Déu i resposta de l'home, que al mateix temps es converteix en llum per a ell i per als altres. Cal recórrer el camí de la *Lumen fidei* per a créixer en la fe, que rebem en l'Església mare i que il·lumina tota la vida de l'home.

Agenda litúrgica de la setmana**28 ■ Diumenge XVII de durant l'any / Cicle C.** Santa Caterina Tomàs, verge (1533-1574). Sant Víctor, papa (s. II). Sants Nazari i Cels, màrtirs.

Lectures: Gènesi 18,20-32 / Salm 137 / Colossencs 2,12-14 / Lluç 11,1-13

Litúrgia de les hores: Setmana I

29 □ Dilluns. Santa Marta, verge. Sant Urbà, papa (1040-1099). Sant Constantí, bisbe.

Lectures: Èxode 32,15-24.30-34 / Salm 105 / Joan 11,19-27

30 ■ Dimarts. Sant Pere Crisòleg, bisbe i doctor de l'Església (†451).

Sant Abdon i Senén, màrtirs (popularment, sant Nin i sant Non) (†254). Beat Francesc Xavier Ponsa i companys, màrtirs.

Lectures: Èxode 33,7-11;34,4b-9.28 / Salm 102 / Mateu 13,36-43

31 □ Dimecres. Sant Ignasi de Loiola, prevere (1491-1556).

Lectures: Èxode 34,29-35 / Salm 98 / Mateu 13,44-46

1 □ Dijous. Sant Feliu, màrtir (†304). Sant Alfons Maria Liguori, bisbe i doctor de l'Església (1696-1787).

Lectures: Èxode 40,14-19.32-36 / Salm 83 / Mateu 13,47-53

2 ■ Divendres. La Mare de Déu dels Àngels. Sant Eusebi de Vercelli, bisbe (†371).

Lectures: Levític 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 / Salm 80 / Mateu 13,54-58

3 ■ Dissabte. Santa Lídia, verge. Sant Nicodem (s. I).

Lectures: Levític 25,1.8-17 / Salm 66 / Mateu 14,1-12

4 ■ Diumenge XVIII de durant l'any / Cicle C. Sant Joan Maria Vianney, prevere (1786-1859).

Lectures: Eclesiastès 1,2;2,21-23 / Salm 94 / Colossencs 3,1-5,9-11 / Lluç 12,13-21

Síntesi de «Lumen fidei», la primera encíclica del papa Francesc

La llum de la fe és la primera encíclica signada pel papa Francesc. Dividida en quatre capítols, una introducció i una conclusió, la carta —explica el Papa— se suma a les encíclics de Benet XVI sobre la caritat i l'esperança i assumeix el «valuós treball» realitzat pel Sant Pare emèrit, que ja havia «pràcticament completat» l'encíclica sobre la fe. El papa Francesc hi ha agregat «algunes aportacions».

La fe és una llum

En primer lloc, l'encíclica vol recuperar el caràcter de llum propi de la fe, capaç d'il·luminar tota l'existència de l'home, d'ajudar-lo a distingir el bé del mal, sobretot en una època com la moderna, en la qual la fe és vista com una il·lusió, un salt al buit que impedeix la llibertat de l'home. En segon lloc, vol revivir la percepció de l'amplitud dels horitzons que la fe obre per tal de confessar-la en la unitat i la integritat. La fe, de fet, no és un pressupòsit que cal donar per descomptat, sinó un do de Déu que ha de ser alimentat i enfortit.

La fe és mirar amb els ulls de Jesús

L'encíclica es deté, després, en la figura d'Abraham i sobretot en la de Jesús, el mitjancer que ens obre a una veritat més gran que nosaltres, una manifestació de l'amor de Déu que és el fonament de la fe; «precisament en la contemplació de la mort de Jesús la fe es reforça», perquè ell revela el seu amor per l'home.

Però hi ha «un altre aspecte decisiu» de la fe en Jesús: «La participació en la seva manera de veure». La

fe, en efecte, no solament mira Jesús, sinó que també veu des del punt de vista de Jesús, amb els seus ulls. Usant una analogia, el Papa explica que, com en la vida diària confiem en «la gent que sap les coses millor que nosaltres» — l'arquitecte, el farmacèutic, l'advocat—, també en la fe necessitem algú que sigui fiable i expert en «les coses de Déu», i Jesús és «aquell qui ens explica Déu».

Gràcies a la fe, l'home se salva, perquè s'obre a un Amor que el precedeix i el transforma des del seu interior. I l'existència creient es converteix en existència eclesial, perquè la fe es confessa dins el cos de l'Església, com a «comunió real dels creients». Els cristians són «u» sense perdre la seva individualitat, i en el servei als altres cadascun guanya el seu propi ésser. Per això, «la fe no és pas una cosa privada, una concepció individualista, una opinió subjectiva».

La relació entre la fe i la veritat

El Sant Pare demostra l'estreta relació entre fe i veritat: «la fe, sense veritat, no salva — escriu—; es quedaria en una bella faula, la projecció dels nostres desigs de felicitat». I avui, a causa de la «crisi de veritat en què ens trobem», és més necessari que mai subratllar aquesta connexió, perquè la cultura contemporània tendeix a acceptar solament la veritat tecnològica, el que l'home pot construir i mesurar amb la ciència, simplement el que és «veritat perquè funciona».

Si la veritat és la de l'amor de Déu, llavors aquesta fe no s'imposa amb la violència, no aixafa l'individu. Per aquesta raó, la fe no és intransigent, el creient no és arrogant. Per contra, la veritat ens torna humils i condueix a la convivència i al respecte a l'altre. D'això es desprèn que la fe porta al diàleg en tots els àmbits.

Qui creu no està mai sol

L'encíclica també se centra en la importància de l'evangelització: qui s'ha obert a l'amor de Déu, no pot retenir aquest regal per a si mateix. La llum de Jesús resplendeix en el rostre dels cristians i així es difon, es transmet sota la forma del contacte, com una flama que s'encén de l'altra, i passa de generació en generació, a través de la cadena ininterrompuda de testimonis de la fe. Això comporta el vincle entre

fe i memòria, perquè l'amor de Déu manté units tots els temps i ens fa contemporanis a Jesús. D'altra banda, es fa «impossible creure cadascú pel seu compte», perquè la fe no és «una opció individual», sinó que obre el jo al «nosaltres» i es dona sempre «dins la comunió de l'Església». Per aquesta raó, «qui creu no està mai sol», perquè descobreix que els espais del seu «jo» s'amplien i generen noves relacions que enriqueixen la vida.

La fe contribueix al bé comú

L'encíclica explica la relació entre la fe i el bé comú, la formació d'un lloc on l'home pot viure juntament amb els altres. La fe, que neix de l'amor de Déu, fa forts els llaços entre els homes i es posa al servei concret de la justícia, el dret i la pau. És per això que no ens allunya del món i no és aliena al compromís concret de l'home contemporani. Per contra, sense l'amor fiable de Déu, la unitat entre tots els homes estaria basada únicament en la utilitat, l'interès o la por. La fe, en canvi, cospa el fonament últim de les relacions humanes, la seva destinació definitiva en Déu, i les posa al servei del bé comú. La fe ajuda a edificar les nostres societats perquè avancin cap al futur amb esperança.

La fe il·lumina la família, la joventut i la relació amb la natura

Els àmbits il·luminats per la fe: en primer lloc, la família fundada en el matrimoni, entès com a unió estable d'un home i una dona. Neix del reconeixement i de l'acceptació de la bondat de la diferenciació sexual i, fundada sobre l'amor en Crist, promet «un amor per sempre» i reconeix l'amor creador que porta a generar fills. Després els joves: aquí el Papa cita les Jornades Mundials de la Joventut, en les quals els joves mostren «l'alegria de la fe» i el compromís de viure-la d'una manera ferma i generosa. «Els joves aspiren a una vida gran —escriu el Sant Pare—. El trobament amb Crist dona una esperança sòlida que no defrauda. La fe no és un refugi per a persones pusil·lànimes, sinó que eixampla la vida.» Una altra àrea és la de la natura: la fe ens ajuda a respectar-la, a «buscar models de desenvolupament que no es basin únicament en la utilitat i el profit, sinó que considerin la creació com un do».

La fe ens ajuda en el sofriment i la mort

El cristià sap que el sofriment no pot ser eliminat, però que li pot donar sentit, pot convertir-ho en acte d'amor, de lliurament confiat a les mans de Déu, que no ens abandona, i ser així una «etapa de creixement en la fe i l'amor». A l'home que sofreix, Déu no li dona un raonament que ho expliqui tot, sinó que li respon amb una presència que acompanya, que obre una escletxa de llum en la foscor. En aquest sentit, la fe va unida a l'esperança. I aquí el Papa fa una crida: «No ens deixem robar l'esperança, no permetem que la banalitzin amb solucions i propostes immediates que obstrueixen el camí.»

Exercicis espirituals per a laics

De l'1 al 5 d'agost, al Seminari de Solsona tindran lloc uns exercicis espirituals, adreçats a laics, predicats per Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic. El preu és de 220 euros.

Per a inscripcions: contactes de Solsona: c/e efl@bisbatsolsona.cat o tel. 629 428 683; contactes de Vic: c/e bisbatdevic@bisbatvic.com o tel. 93 883 26 55.

En set dies, tota una vida pot omplir-se de sentit: Camí de St. Jaume.....

Enguany, divuit persones hem participat d'aquest pelegrinatge tan arrelat en la tradició cristiana, de les quals tretze érem joves, dos eren sacerdots, dos seminaristes i un diaca. Vetllats i organitzats pel delegat de Joventut del bisbat de Vic, Mn. Jaume Casamitjana, hem pogut gaudir durant tota la setmana de moments ben especials i d'un ambient alegre i alhora respectuós, distès i espiritual, amb espais personals i per a la convivència.

Després d'un llarg viatge en autobús fins a Ponferrada, vam passar la nit de l'1 de juliol en una bonica església romànica, com a hostes a la casa de Déu, perquè l'alberg era ple. Alguns imprevistos com aquest ens han impulsat a adaptar-nos a les circumstàncies i canviar de plans en diverses ocasions, però sempre amb un somriure i el bon humor que ha de ser l'estendard de la joventut. Sortint de Ponferrada el dimarts 2 de juliol, doncs, vam iniciar el pelegrinatge. L'hora de sortida ha estat entre les 6 i les 6.30 del matí; malgrat les cares de son, de seguida hem encès la conversa i agafat un bon ritme. A mig camí ens esperava l'esmorzar i, després del repòs, continuàvem caminant fins al lloc on havíem de passar la nit (un dia en un alberg, l'altre en un convent, en un seminari, en un monestir del segle XVII...). Aproximadament, les etapes de cada dia han estat d'entre 15 i 20 km i el relleu s'ha presentat difícil en alguns trams, però no hem tingut cap problema seriós i ningú no ha pres mal a mossèn Joan Prat, però, se li van trencar les ulleres en un descuit. Com que hem entrat a Galícia passant per poblets i camins de muntanya, hem pogut gaudir del paisatge extraordinari que és propi del nord: camps verds, arbres frondosos, rierols, flors de colors llampants i bestiar pertot arreu. Si bé a primera hora feia una mica de fresca, ens ha fet sol cada dia i alguns hem acabat amb les esquenes com un tomàquet!

Noves pintures pel baptisteri de Sant Quirze de Besora.....

La inauguració de les pintures del baptisteri de l'església parroquial va tenir lloc el diumenge dia 23 de juny. Les pintores són dues artistes joves del Bisaura, Aina Espona i Anastassia Prokopenva, que han ofert gratuïtament les obres a la parròquia.

A l'acte hi assistí molta gent, encapçalada per les alcaldesses de Sant Quirze i Montesquiú, l'alcalde de Sora, un diputat de la Diputació de Barcelona, Mn. Josep Mª Riba, director del Museu Diocesà de Vic, representacions dels consells parroquials, d'associacions del poble i molts veïns. Hi hagué una actuació musical de temes clàssics perpart d'una jove violinista.

Potser el que cal destacar del *Camino* d'aquest any ha estat la vivència interior que hem compartit entre tots. Ha estat maco poder explicar i transmetre la fe a persones que venien a fer una experiència esportiva o cultural i que no s'esperaven trobar un ambient jove i cristià. Com canta el salm, les obres de Déu són incomptables i meravelloses; qui sap quantes converses i testimoniats espontanis han tingut lloc durant les hores de camí, les xerrades a l'autobús o a la nit, en moments de temps lliure...! Tant per a aquells que no han trobat la fe com per als qui ja la vivim, ha estat una experiència bonica per a l'ànima i el fet de disposar el cos tot caminant i fent família ha esdevingut un gran suport.

A més de caminar, pregar i anar tots junts a missa cada dia, hem gaudit de visites culturals i turístiques pel monestir de Samos, colossal i bellíssim, cuidat pels monjos benedictins des del segle XVII; per la preciosa

ciutat de Lugo, amb la seva catedral romànica i els seus carrers elegants; per tants pobles i viles gallegues on la vida rural encara té molta presència; per les esglésies de Villafranca del Bierzo i els *órreos* d'O Cebreiro; etc.

Cal agrair l'acollida i manteniment de les comunitats de les agustines de Villafranca i dels monjos del monestir de Samos, així com del Seminari de Lugo i dels albergs on hem passat tantes nits de decans. També donem les gràcies al nostre bisbe Romà, que va venir en cotxe amb l'Àlex, un noi que entrarà molt aviat al seminari. Van estar amb nosaltres dos dies donant suport i creant aquest bon clima de convivència cristiana. Cadascú ha tingut un paper i tot ha funcionat no sols correctament, sinó també amb entusiasme; perquè, sense dubte, el gran paper l'ha tingut Aquell que ens ha enviat a recórrer els seus camins.

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

Curs de cultura i art cristians a la nostra terra

Matrícula oberta curs 2013-2014

Període de matriculació: del 15 al 31 de juliol,
i primera setmana de setembre.

Institut Superior de
Ciències Religioses
de Vic

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 93 886 15 55

Aquella poltrona buida... | Valentí Miserachs, prev.

Mig món va quedar perplex, el 22 del juny passat, a més dels milers de persones presents a la Sala Nervi (Aula Pau VI) del Vaticà, en seguir per televisió el concert que, com un dels actes de l'Any de la Fe, era ofert al Sant Pare pel dicasteri de la Nova Evangelització, i constatar que la gran poltrona central, reservada al Papa, quedava buida... Els responsables de l'organització del concert, on s'executava la Novena Simfonia de Beethoven, amb solistes, cors i gran orquestra, no sabien com manegar-s'ho per tal de donar una explicació satisfactòria de l'absència papal. Aquella poltrona buida era un enigma que ningú no sabia com interpretar. Si havien col·locat la poltrona, vol dir que la presència del Papa era prevista i esperada... I, tot d'un plegat, el Papa no es presenta! Quina podia ser la clau d'interpretació d'una solemne plantada que, per silenciosa que fos, impactava més que una sonora plantofada?

No va faltar una primera interpretació, a flor de pell, sobretot en els ambients musicals d'Església en els quals jo em moc: el Papa menyspreava la música, la gran música. Em dolia aquella interpretació, d'altra banda aparentment plausible, però que jo em resistia a acceptar. Va córrer la veu que Francesc havia dit que ell no era cap príncep del Renaixement... Però això, en tot cas, ho hauria pogut dir quan li van proposar el concert, no pas al darrer moment, just en atansar-se a la llinda de la sala!

Jo fins vaig pensar que, en el fons, no té gaire sentit assistir a concerts de gran volada i reblar-ho tot amb un bell discurs sobre l'obra programada i el poder espiri-

tual de l'art com a instrument d'evangelització, quan la música en la litúrgia, que és la seu primària de l'evangelització, continua trobant-se, especialment a Itàlia, en un veritable estat de prostració. Res no s'ha fet en els darrers anys per a redreçar aquest mal caient; més aviat s'han fet accions negatives, fruit d'una política que ara Francesc té el repte de reformar.

A còpia de donar tombs al cas, i coneixent el tarannà de Francesc que no tolera que es barregin amb els interessos espirituals de l'Església altres tripijocs on, de pic o de palada, se senti tuf de tràfecs materials i crematístics, em vaig anar convencent que, sota el paraigua del concert, s'hi aixoplugaven tal vegada altres interessos d'encuny més o menys simoníac, fins potser no del tot blasmables, com podria ser premiar alguns benefactors (o «esponsoritzadors», com es diu ara en un llenguatge que tendeix a daurar la píndola) amb el bes de l'anell papal. És una suposició que s'ha vist confirmada per fonts ben informades. Sigui com vulgui, alguna cosa d'aquest tipus devia flairar al darrer moment el papa Francesc. El cas és que, tot desitjant al seu seguici «bon concert», es va retirar a les seves estances privades. I prou devia ser ben conscient que aquella poltrona buida significava una bufetada, i que la majoria de gent no li hauria estalviat el blasme. Però ell és així, i el seu estil, que ja anem coneixent, ens va duent de sorpresa en sorpresa en la santa intenció de donar al Cèsar allò que és del Cèsar, i a Déu, allò que és de Déu.

Roma, 7 de juliol del 2013

Pel·lícules | Un Dios prohibido

Espanya, 2013. Director: Pablo Moreno. Intèrprets: Iñigo Etayo i Jerónimo Salas. 124 minuts. Per a joves.

A partir d'una rigorosa documentació històrica, *Un Dios prohibido* recrea el martiri, a l'agost de 1936, a l'inici de la guerra civil espanyola, de Florentino Asensio Barroso, bisbe de Barbastro, del laic Ceferino Giménez Malla —el primer beat de raça gitana— i de 51 membres de la comunitat claretiana de Barbastro, en la seva majoria seminaristes molt joves, procedents de tot Espanya. La pel·lícula se centra més en el testimoni heroic dels màrtirs que no pas en el fonamentalisme ateu i cruel dels assassins, tot i que ambdues actituds queden reflectides en el film.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60